

4. Маруняк Є. Економіко-географічні аспекти розвитку глобалізації світової економіки //Український географічний журнал. - 2003. - № 2. - С. 33-37.

5. Циба Т.Є. Коригування розвитку національної економіки до сучасних умов глобалізації//Актуальні проблеми економіки. - 2004. - № 4. - С. 30 - 38.

Сич Наталія Олегівна

студентка спеціальності 6.030509 «Облік і аудит»

обліково-економічного факультету

Буковинського державного фінансово-економічного університету, м. Чернівці

Науковий керівник: к.е.н., доцент Белей С.І.

НАПРЯМИ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЇ ПОЛІТИКИ СУЧАСНОЇ УКРАЇНИ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

Зовнішньоекономічна політика спрямована на вирішення задач, пов'язаних з використанням вигод міжнародного поділу праці. З її допомогою уряди прагнуть забезпечити економічні і політичні умови, що полегшують національному капіталу пристосування до змін на міжнародних ринках. Україна виступає на міжнародній арені з позицій великої європейської держави, яка має чималий потенціал саморозвитку. Держава домагається взаємовигідного, рівноправного партнерства в двосторонніх відносинах, активно виступаючи проти всяких спроб дискримінації і тиску, тому визначення напрямів зовнішньоекономічної політики для сучасної України є дуже актуальним.

Питання щодо аналізу напрямів зовнішньоекономічної політики сучасної України широко розглянуто у зарубіжних та вітчизняних літературних джерелах. Теоретичні й практичні аспекти цього питання відображено в роботах учених і фахівців: О. Олійник, Ю.І. Пилипенко, А. Сищук, В.В. Тихонович, Г.М. Филюк й ін.

Метою дослідження є визначити основні напрями зовнішньоекономічної політики сучасної України, дослідити проблеми, тенденції та перспективи напрямів зовнішньоекономічної політики сучасної України.

Головна мета зовнішньоекономічної політики України – формування основ сучасної відкритої економіки, її ефективне включення у міжнародний поділ праці, активне використання його переваг для зміцнення економічної незалежності країни, створення сприятливих умов для національного економічного зростання. Стрижнем сучасної зовнішньоекономічної політики має стати формування в країні конкурентоспроможної економіки на інноваційній основі, що передбачає створення і застосування макротехнологій та відповідного інституціонального забезпечення [2, 52].

До напрямів зовнішньоекономічної політики України слід віднести:

- впровадження обґрунтованого протекціонізму, підтримка найбільш ефективних імпортозаміщуючих виробництв;
- зміцнення експортного потенціалу країни, сприяння розвитку експортоорієнтованих галузей та виробництв, використання з цією метою податкових пільг для виробників експортної продукції вищих ступенів переробки[4, 101];
- оптимізація структури платіжного балансу, підтримка його додатного сальдо; підвищення питомої ваги товарів з високою часткою доданої вартості в експорті;
- мінімізація обсягів зовнішніх позик, їх використання, головним чином, на потреби вітчизняного виробництва. Розробка та реалізація системи заходів для зниження тягаря

зовнішнього боргу, залучення прямих іноземних інвестицій, реекспорту вітчизняного капіталу [1, 43];

– доведення до рівня світових стандартів однієї із зон вільної торгівлі та відпрацювання на її основі режимів та механізмів зовнішньоекономічної діяльності.

Реалізація стратегічної мети України передбачає зміну пріоритетів у зовнішньоекономічній політиці та здійснення таких заходів:

1. Перехід від вільної торгівлі до концепції керованої, в якій значне місце займає державне втручання [2, 55].

2. Відмова від істотного обмеження іноземної конкуренції на внутрішньому ринку і перехід до створення умов для послідовного нарощування конкурентоспроможності вітчизняних підприємств.

3. Забезпечення цивілізованого конкурентного середовища всередині країни, у тому числі й засобами зовнішньоекономічної політики.

4. Недопущення монопольних ефектів і зловживань монопольним становищем на внутрішньому ринку монопольними об'єднаннями.

Успішна реалізація окреслених вище заходів сприятиме дотриманню основних принципів конкурентної політики на внутрішньому ринку і врахуванню національних інтересів України у зовнішньоекономічній діяльності в умовах відкритості економічної системи.

Основою розвитку зовнішньоекономічного сектора України мають стати, передусім, високотехнологічні, наукомісткі галузі машинобудування (авіакосмічна галузь, літакобудування, електротехнічні підприємства, верстатобудування, виробництво зброї).

Серйозні соціально-економічні й структурні перетворення на селі спроможні вивести сільське господарство і виробництво продовольства в розряд вискоефективних галузей, що визначатимуть, поряд з іншими, експортний профіль країни в системі міжнародного поділу праці.

Отже, головне завдання української держави сьогодні - визначити нові напрями, форми, засоби та етапи реалізації зовнішньоекономічної стратегії.

Список використаної літератури

1. Олійник О. Зовнішньоекономічна політика Китаю в умовах глобалізації світової економіки: уроки для України / О. Олійник // Вісник Національного банку України. - 2015. - № 6. - С. 40-47.

2. Пилипенко Ю.І. Стратегія зовнішньоекономічної політики України в умовах глобалізації / Ю.І. Пилипенко // Вісник Академії митної служби України. Сер. : Економіка. - 2012. - № 1. - С. 52-57.

3. Сищук А. Інтеграційний вектор зовнішньоекономічної політики України та умови його реалізації / А. Сищук // Науковий вісник Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки. Міжнародні відносини. - 2013. - № 10. - С. 27-31.

4. Филюк Г.М. Зовнішньоекономічна та конкурентна політика України: суперечності розвитку, напрями гармонізації / Г.М. Филюк // Український соціум. - 2014. - № 1. - С. 99-105.

Скакун Анастасія Вікторівна,

студентка спеціальності 6.030508 “Фінанси і кредит” фінансово-економічного факультету Буковинського державного фінансово-економічного університету, м. Чернівці
Науковий керівник: Вікнянська А.О.